

Cinci minute de plăcere

Partea întâi

(Acțiunea se petrece în fața secției de poliție. Șapte băieți din sat au violat o fată în timp ce se întorcea de la școală. Instanța a decis inițial arest preventiv pe timpul procesului. Trei dintre ei au recunoscut fapta și s-a dispus măsura de arest la domiciliu. Ceilalți patru au obținut și ei arest la domiciliu, pe motiv că se poate judeca și așa procesul. Printr-un concurs de împrejurări, arestul la domiciliu a fost declarat neconstituțional. Așa că tribunalul a decis ca cei șapte violatori să fie plasați sub control judiciar. Practic, sunt în libertate și trebuie o dată pe săptămână să treacă pe la secția de poliție. Acest fapt a intrigat opinia publică, care s-a coalizat în mediul online cerând arestarea celor șapte violatori. Televiziunile au năvălit în satul cu pricina. Piesa are loc în fața secției de poliție în timp ce băieții semnează actele pentru controlul judiciar. O parte dintre consăteni s-au strâns să-i apere, considerând că fata e de vină. Personajele sunt doamna Lucreția Vijelie LV, mama băiatului de la care a pornit totul, și doi tineri activiști din capitală, veniți la fața locului să se dămirească.)

El: (Timid) B-b-ună ziua! Ne permiteți să vă adresăm câteva întrebări?

LV: Tot voi?

Ea: Tot noi?

LV: Tot voi, televiziunile?

El: Dar nu suntem de la nicio televiziune...

LV: Atunci de unde ați mai apărut și voi?

Ea: Avem un vlog...

LV: Vlog?

El: Da, da, un vlog de atitudine civică...

LA: Altă invenție și vlogurile astea... Prima dată când aud de ele. Bine, spuneți. Dar mai repede, așa, că mi s-a uscat limba tot explicând pentru televiziunile naționale că au venit ca la urs, aici, în satul ăsta de oameni demni, români adevărați!

Ea: Sunteți mama lui...?

LV: Da, sunt mama băiatului meu! Lucreția Vijelie mă cheamă.

El: Sunteți de acord să înregistrăm convorbirea, doamna Vijelie?

LV: Înregistrați, dragilor, n-avem nimic de ascuns. Suntem curați ca lacrima! Ați creat impresia asta pe internet cum că nu știu ce chestii misterioase s-ar petrece aici. Nu, n-a aterizat niciun OZN!

El: (Filmează cu un telefon. I se adresează fetei.) Unu-doi-trei... Suntem online, hai!

Ea: Stimată doamnă Vijelie, vă mulțumim că sunteți de acord să apăreți pe vlogul de atitudine civică intitulat „Vrem o țară ca afară”. Salutări dragilor noștri prieteni din mediul online. Vă așteptăm cu share și inimioară. Doamna Vijelie, de ce s-au adunat consătenii dumneavoastră în fața secției de poliție?

LV: O mare nedreptate se petrece în satul nostru! Ceva crud, iresponsabil...

Ea: (O întrerupe) Mă scuzați, am uitat să introduc subiectul. Dragi prieteni din online, suntem în fața secției de poliție în satul unde a avut loc oribilul viol în grup, iar violatorii sunt cercetați în libertate...

LV: (O întrerupe) Dar care viol, domnișoară?

Ea: Păi... E vorba de violul în grup, în care cei șapte au acostat o fată care se întorcea de la școală...

LV: Vedeți cum manipulați de la început? Ia să mă adresez așa cum sunt eu, femeie serioasă și sinceră, să mă înțeleagă internetul. (Către telefonul cu care se filmează live) Oameni buni, nu a fost niciun viol! Acea individă i-a instigat pe fiul meu și pe prietenii lui, băieți cumiți, serioși, fii ai satului nostru. Aia nici nu-i născută aici! Ne-am strâns spontan să ne apărăm copiii în fața acestui tăvălug de nedreptăți. Cum să faci pușcărie pentru cinci minute de plăcere? Cum să distrugi viitorul acestor tineri frumoși, pe care ne-am chinuit atâta amar de vreme să-i creștem și să-i educăm în spiritul tradiției și-al datinilor?...

El: Doamna Vijelie, stați un pic. Care cinci minute? Am înțeles că fata a fost violată ore în șir, până a leșinat de mai multe ori, apoi a fost stropită cu alcool pe față să-și revină, apoi violată iar și iar...

LV: Vedeți cum distorsionați totul și faceți din tântar, armăsar? (Către cameră)
Dragi ascultători, trăim niște vremuri bune, că dacă atingi din greșală pe cineva în autobuz se numește hărțuire, dacă îți pupi un coleg de bucurie pe obraz, se numește viol. Deschideți ochii! Aici, în această frumusețe de sat, neatinsă încă de păcatul internetului, păstrăm vii tradițiile buneilor noștri. Eternitatea s-a născut la sat, spunea poetul Lucian Blaga. Au năvălit peste liniștea noastră toate televiziunile, să ne tulbure, să răspândească dezinformare și propagandă de la Soros, Oculita Mondială și alți globaliști. Despre istoria și oamenii extraordinari de aici n-ar putea vorbi, dar despre câteva minute de plăcere, iată, viața toată țara acum! Brusc au aflat unde suntem pe hartă...

Ea: Dragi prieteni online, trebuie să precizăm, doamna este Lucreția Vijelie, mama lui Sorin Vijelie, cel care a abordat-o pe fata care se întorcea de la școală. Doamna Vijelie, ne puteți spune mai multe despre dumneavoastră? Să vă cunoască prietenii noștri online mai bine...

LV: Sunt de-a locului, am casă în vârful dealului și sunt consilier local. Sunt curtată de toate partidele de aici, domnișoară. Nu vă ascund, urmează să candidez pentru postul de primar al acestui sat!

Ea: Ne puteți spune din partea cărui partid veți candida?

LV: Nu vă pot spune asta, dar vă pot spune să este un partid pentru țară, pentru noi, românii, nu pentru UE, Bruxelles și alții care vor doar să ne fure...

El: (Intrigat) Cum să ne fure UE?

LV: Să știe și ascultătorii dumneavoastră – nu ne pot minți pe toți! Noi, românii, ne-am născut liberi și pretutindeni suntem în lanțuri. Cândva hălăduiam, daci liberi, prin codrii aștia de aramă, așa cum bine le spune poetul național. Acum suntem ținuți în colivie, injectați cu cipuri, forțați să privim seriale de propagandă, să ascultăm muzică fără suflet și să cotizăm la UE așa cum o făceam cândva la Înalta Poartă...

El: Doamnă, România nu a cotizat nici nouă miliarde de euro și a primit aproape treizeci... Suntem beneficiari ai fondurilor europene, primim mult mai mult decât dăm. Păi s-ar mai fi făcut grădinițe, săli de sport și parcuri de joacă în satul dumneavoastră fără fonduri europene?!?

LV: Ia veniți un pic la mine. Hai, mai aproape. Uite, filmează în direcția aia. Ce vezi?

El: Un parc...

Ea: E un parc și un teren de fotbal lângă, stimați prieteni. Sunt abia inaugurate, așa pare.

LV: Și... Vedeți terenul pe care sunt amplasate? Înclinația... E drept sau nu cumva...?

El: Nu pare drept...

Ea: E în pantă!

LV: (Triumfală) Asta ne-a dat UE! Ne-a furat libertatea și ne-a dat terenuri de fotbal în pantă...

El: E vina autorităților locale, doamnă!

LV: O fi cum o fi primarul, că e bătrân, abia mai vede și-i fudul de-o ureche. Da' să fim serioși, UE l-a vrut în pantă! Că ne-am uitat toți consilierii pe hârtii și l-am făcut cum s-a vrut, altfel nu ne dădeau banii.

Ea: Să revenim la subiect... Vai, doamnă, priviți în spate. (Către el) Să filmăm sau nu?

LV: Dar ce se întâmplă?

Ea: Un domn în vârstă ne arată... scuzați... fundul.

LV: Uof, e Ion al Tincuței. E om de treabă, da' și-a pierdut mințile de la spirt tras prin pâine. (Ia o piatră de pe jos și-o aruncă) Ioane, pleacă imediat acasă, că ăștia-s băieți cumiști, cu vlog, nu e televiziune națională. Ei, să-l iertați, domnișoară. E rătăcit, dar om cu suflet mare. L-au tulburat reporterii de dimineață și acum se crede mare vedetă, i-a ajuns fundul pe toate ecranele.

Ea: Să revenim la subiect, doamnă.

LV: Vă răspund la orice cu dragă inimă!

Ea: Ați afirmat cum că fata i-a incitat pe cei șapte. Nu vi se pare deplasată afirmația? Desigur, instanța de judecată va stabili exact ce și cum, dar cum ar

putea o fată să incite șapte băieți mai mari ca ea, șapte tineri bărbați, și să mai și merite un asemenea tratament?

LV: Domnișoară, dar credeți că eu nu ies din sat și nu văd ce se întâmplă la oraș? Umblă în fundul gol pe stradă și urlă că-s pipăite! Nu vă supărați, stimați ascultători online, dar fetele de azi nu mai au nicio rușine. Cum să te plimbi cu flacăra prin fața buteliei cu gaz, să mă exprim așa. Păi ies scânteii, explodează... Și atunci te miri de consecințe și țipi în gura mare cum că hărțuire, viol și nu mai știu eu ce... De la educație pornește totul!

Ea: Dar fata venea de la școală... Era, probabil, în uniformă.

LV: Ce uniformă, domnișoară? Blugi tăiați la jumătatea fundului, buricul gol, cerceii în nas, tatuaje, și altele pe măsură. Și un tupeu cât Casa Poporului... Nu tu „Bună ziua”, nu tu „Săru’ mâna, mamă”. Nu zic să mai avem portrete cu împușcatul în clase, dar tare mi-e dor de disciplina de atunci. Și erau fetele așa cumiști și decente, educate de mici să respecte bărbatul! De-aia ne-am umplut de gay, domnișoară, că nu mai respectă nimeni cum se cuvine bărbații.

El: Ne trebuie diversitate și liberă exprimare, doamnă. Tocmai venim de la parada gay din capitală, și pot să vă spun că a fost un eveniment cu deosebit de mult bun simț, culoare și muzică. Și nu sunt doar gay la astfel de întâlniri, e o paradă a celor care cred în toleranță, indiferent de culoare pielii sau de orientarea sexuală.

LV: Auzi tu, toleranță... Păi ce, credeți că n-am auzit că dacă ești gay nici nu te mai poate da afară de la locul de muncă azi? Adică să-l dea pe fiu-meu afară, că el e hetero, alb și pică de prost pentru asta. Toleranți suntem noi, românii, că nu-i omorâm. Ce, i-a bătut cineva la acea paradă? Au ajuns cu toții teferi acasă...

Ea: S-au aruncat cu pietre și s-au scandat lozinci naziste...

LV: Păi nu e liberă exprimare? Suntem toleranți, pâinea lui Dumnezeu, noi românii. N-am ucis nici gay, nici țigani, nici evrei. Au stat aici cu noi, bine-mersi. Ne mai acuză unii de rasism... Dar nu există, dragilor, negri pe aici, n-are românul nimic cu ei...

Ea: Să revenim la subiect, doamna Vijelie. Ce pedeapsă credeți că li s-ar cuveni tinerilor?

LV: Câtă plăcere, atâta pedeapsă! Asta înseamnă lege corectă!

Ea: Adică, în optica dumneavoastră, cinci minute?!?

LV: Exact!

El: (Intrigat) Cinci minute de pușcărie pentru un viol în grup?

LV: Nu a fost viol, ci sex surpriză. N-a, s-au jucat și ei, acolo. Fata e bine, e teafără...

Ea: Doamnă, nici măcar consiliere psihologică nu i s-a oferit la timp. Suferă și tremură de frică pentru că cei care-au abuzat-o sunt în libertate...

LV: Vai, folosiți niște termeni care manipulează... Dar voi credeți că tinerii de aici din sat n-au altceva de făcut decât să violeze?!? Pe dumneavoastră, scuzați-mi întrebarea, v-a violat cineva de când sunteți aici? Și n-aveți cele mai cuminiți haine cu putință, ca să mă exprim așa... Dar, iată, puteți vorbi liberi, mă puteți întreba orice.

Ea: Au aruncat niște oameni cu sticle de plastic în noi...

LV: Credeau că sunteți de la televiziune... Au luat-o pe individă aia și-au făcut-o vedetă la ProTV. Ne-au tulburat liniștea și i-au pus fundul lui Ion pe toate canalele. Crede lumea că e planeta maimuțelor aici, nu satul care-a dat atâția artiști de valoare. Păi să vedeți ce hore încingem aici când e ziua satului, ce bunătăți aduc oamenii pe masă, ce damigene cu vin de nu pleacă nimeni treaz acasă! Mă înțelegeți? Păi de asta suntem noi supărați că am ajuns cu astfel de nimicuri pe toate posturile de televiziune...

El: Doamnă, nu știu dacă realizați, dar e incredibil ce se întâmplă aici. Sătenii se solidarizează cu violatorii împotriva bieteii fete... Organizați un miting ca s-o susțineți și alungați televiziunile. Nu s-a mai văzut nicăieri așa ceva!

LV: Biata fată, zici? (Scoate telefonul și caută o anumită pagină) Haideți să vedem împreună ce-i poate mintea. Citiți aici, vă rog. E un grup de Facebook unde am cerut informații despre „biata fată”. Ce scrie la primul comentariu?

Ea: (la telefonul doamnei în mâini și citește) E... satului și se... pe oriunde apucă și în orice... O ia acolo, și acolo. Doamnă, nu pot citi asta. E plin de vulgarități.

LV: Ei, hai, să nu ne fie teamă de adevăr. Citiți următoarele comentarii.

Ea: Bea de stinge fata, i-am tras-o doișpe, ana... și ora..

LV: Curajos, bravo, citește mai departe.

Ea: O lua în... pe douăzeci de euro în parcările de TIR din Milano...

LV: Biata fată...

El: Doamnă, sunt niște invenții toate astea, priviți și dumneavoastră ce nume de profil au, par toate conturi false, create intenționat s-o discrediteze pe victimă...

LV: Fals e doar ce nu vă convine vouă la București, am înțeles demult asta. Ne-ați băgat vaccinuri cu 5G, ne-ați ținut în carantină, ne-ați pus botnițe, dar să știți că nu ține. Omul liber e om liber! Iar satul ăsta are rădăcini, nu se îndoiaie la prima briză adusă de trotinetești din capitală.

Ea: Să revenim la subiect...

LV: Vă ascult cu drag.

Ea: Afirmati că nu a avut loc niciun viol. Și totuși, trei dintre cei șapte și-au recunoscut fapta. Chiar au și fost de acord să plătească despăgubiri victimei. Ceea ce a făcut ca instanța să le comute pedeapsa de la arest preventiv, la arest la domiciliu. Ceilalți au cerut și ei arest la domiciliu și au obținut. Între timp, Curtea Constituțională a declarat arestul la domiciliu ca fiind neconstituțional și... iată: șapte violatori sunt în libertate!

LV: Îți dai seama, tânără domnișoară, ce condiții inumane sunt acolo în arest? La ce abuzuri sunt supuși acești băieți frumoși, florile satului nostru? De frică ce nu declară omul? Sunteți voi tineri, dar să fi văzut cum era cu Securitate pe vremuri... Declarai și ce nu voiai, numai să te lase-n pace! Au spus cei trei și ei ce-au crezut că-i place judecătorului, numai să-i lase să doarmă în patul lor de acasă.

El: Deci nu contează, doamna Vijelie, că au recunoscut că au violat-o pe fată?

LV: Uof, dragii mei, naivi mai sunteți... Eu am avut un unchi, Dumnezeu să-l ierte, care era, așa, mai slobod la gură. Inofensiv în felul lui, dar cu gura mare. Iar regimului de atunci nu-i plăceau oamenii care vorbeau aiurea. L-au chemat așa, în urma unui banc, într-un beci, să scrie în ce context a spus bancul, cine a râs și toate alea. Apoi l-au chemat din nou. Și din nou. Lunar. Omul se înverzise de frică. A slăbit de zici că bea doar apă. Iar nevastă-sa știa să gătească, femeie serioasă, de la țară. Până la urmă, după un an de astfel de jocuri, ca să le spun așa, slab și

străveziu omul i-a întrebat pe ăia ce vor de la ei. Și a scris ceea ce au dictat ei. A doua zi, Securitatea i-a săltat vecinul. Dar sunteți tineri și n-aveți deloc experiență de viață...

Ea: Credeți că justiția de astăzi mai folosește practicile vechii Securități?

LV: Tu dacă te machiezi, nu ești, în fapt, aceeași?

EI: Iar sărim calul și facem comparații nepotrivite...

LV: Nepotrivite pentru că așa vreți voi, la București, în corporații?

Ea: (Către cameră) Dragi prieteni ai vlogului nostru, ne aflăm în România profundă. Trăim, după cum bine vedeți, fiecare în bula lui. În bula noastră, timpul aleargă după afaceri. Credem că lumea constă în tehnologii noi, în bursă, autostrăzi și infrastructură. În cealaltă bulă, nimic nu s-a schimbat în ultimii treizeci de ani, iar Uniunea Europeană e noul URSS. Asta mai lipsește să ne spuneți, doamna viitor primar Vijelie...

LV: Naivi mai sunteți... O spun și prietenii voștri, americanii, nimic nu e pe gratis. Cum era citatul ăla?

EI: There is no free meal, nu există masă pe gratis.

LV: Ei, chit că-i detest, la faza asta-i respect. Se vede că au, din când în când, capul pe umeri. Aveți lipsa asta de simț practic încât să credeți că brusc, așa, peste noapte, i-a apucat pe germani, pe italieni și pe francezi grija de români. Uite-așa, nu ai dorm ei în paturile lor pufoase de grija sărăciei din Carpați. Hapciu! Puteți să faceți oricâte calcule vreți voi. Cât costă milioanele de români care le spală veceurile în Italia sau Spania? Hai să v-aud. Spuneți voi o sumă și ne gândim împreună dacă-i corectă.

Ea: Doamnă, dar oamenii ăia au plecat de bună voie, nu puteau fi ținuți cu forță aici, ca pe vremea regimului de care spuneți mai sus... Și eu am rude în Statele Unite, dar au plecat pentru că au vrut ei, nu i-a gonit nimeni de aici și nici nu i-a ținut nimeni cu forța...

LV: I-au făcut să plece.

Ea: Cine?

LV: Cei care vor ca țara asta să fie doar a lor. Dar am o veste bună, că de asta mă implic și nu stau de spectator de bancă – Nu vor reuși! Da, stimați ascultători de pe internet, românii s-au trezit, se implică, ies din bârlog și vor să schimbe lucrurile în bine. Asta nu-i nici țara olandezilor, nici țara ucrainenilor, nici țara ungarilor sau a americanilor. Asta e țara noastră, a românilor, credincioși, cuminți popor cu frică de Dumnezeu și cu valori drepte!

El: Așa „frumos” vorbiți doamnă, apoi ne explicați că un viol în grup nu înseamnă altceva decât sex surpriză sau cinci minute de plăcere...

LV: Au luat-o cu japca? S-a urcat sau nu s-a urcat benevol fata în mașina lor?

Ea: S-o fi urcat ea benevol, că făcea autostopul, școala ei e la kilometri distanță...

LV: Ei, vedeți? Cum să te urci benevol, apoi să urli viol? Chiar nu vreți deloc să deschideți ochii. Fata a căutat-o, dragilor, cu lumânarea!

Ea: Doamnă, sunt intrigată! Adică orice femeie face autostopul merită să fie violată?

LV: N-am spus eu asta! Eu am spus să-și asume și să nu mai plângă ca o toantă. Ceea ce face ea e un genocid împotriva acestor băieți. Părinții lor au investit timp și bani în educația lor, au cariere frumoase în față, sunt fii de primar, șef de poliție, viitor primar, învățător și preot. Oamenii de vază din sat. Și vine așa, o dintr-asta, ca să nu zic altfel, dinafara satului, și-i aruncă pe toți în mizerie.

Ea: Dar nu mi-ați răspuns la întrebare...

LV: Care era?

Ea: Orice femeie care face autostopul merită violată?

LV: Aș, nu, nu merită. Sunt femei și femei. Dar ar trebui să își asume asta!

Ea: Să își... ce?

LV: Asume!

El: Stați un pic, doamnă. Sunt siderat. Cum adică o femeie care face autostopul ar trebui să își asume că poate fi violată?

LV: La țară e altfel...

El: Nu, nu, nu înțeleg. Cum adică altfel? Nu ai bilet, ești violată. Păi cum mai stăm cu Blaga, Eminescu și cu eternitatea care s-a născut la sate?

LV: Nu înțelegeți nimic!

Ea: Acum chiar că da!

LV: Sunteți tineri și fără minte.

El: Păstrați pentru dumneavoastră concluziile.

LV: Nu zice nimeni să fii violată, ca femeie, când faci autostopul. Dar ce femeie serioasă ar face asta? Ați văzut atâtea filme cu tot felul de nebunii care se pot întâmpla atunci când faci autostopul și nu înțelegeți nimic din asta. Dragilor, fata a fost iubita fiului meu. Au avut o relație de câteva luni. Nu au fost comptabili, nu s-au înțeles și... na... știți și voi... lucrurile nu sunt întotdeauna roz...

Ea: Eu tot nu înțeleg, doamnă. Dacă mă despart de cineva, îmi asum ca el și prietenii lui să mă violeze în câmp? Că au violat-o ore în șir pe fată. Apoi au luat-o în mașină, au mai chemat doi, trei prieteni și au luat-o iar de la capăt. Asta pățește în acest sat o fată care se desparte de iubitul ei?

LV: Să fie târât în sala de judecată, ponegrit pe toate posturile de televiziune și privat de libertate, asta crezi tu, domnișoară, că trebuie să pățească un băiat care se ceartă aici cu o fată?!? Să fim serioși. N-a fost altceva decât o ceartă cu scânteii între noi foști... iubiți...

Ea: O iau razna, doamnă, nu mai rezist. Acum le explicați abonaților paginii noastre că, în acest sat, un viol e o... ceartă? Că, dacă faci autostopul, trebuie să îți asumi că poate fi un violator la volan? Câtă plăcere, atâta pedeapsă... Acum rescrieți și dreptul aici în sat... Nu vi se pare că a luat-o totul razna și nu ați aflat?

LV: Dacă ai fi fiica mea, te-aș bate bine!

Ea: (Intrigată) Poftim?!?

LV: Era un mod de a zice. Dar a trebuit să veniți tocmai din capitală să aflați că lucrurile nu sunt ca pe internetul vostru. Dragilor, viața e în altă parte! Sunteți naivi, cruzați, victimele unor ideologii care nu au nici în clin, nici în mână cu tradițiile noastre. Rostogoliți o propagandă care nu e pe măsura acestui popor. Iar dacă nu mă credeți, așteptați alegerile!

EI: Când mama unui violator va deveni primar...

LV: Cine sunteți voi, să puneți așa lejer etichete? Cine sunt eu, să vă judec pe voi? Ar trebui să fim mai înțelegători unii cu alții, că doar nu avem șapte Români. E o singură țară, chiar dacă ne uităm la ea atât de diferit.

Ea: Toți cei din sat vă împărtășesc punctul de vedere?

LV: Ei, aș... Sunt oameni și oameni. E sat mare, înfloritor, oraș aproape. O fată cuminte de aici din sat a ajuns, acum trei ani, la „Vocea României” în finală. Cu cântece populare, nu dintr-alea cu travestiți și nu mai știu eu care. Oamenii au opinii care mai de care, puteți să-i întrebați. Însă eu, ca politician, știu ceva clar. Adevărata părere se vede la urne. Și e mult mai puțin „diversă” decât vă închipuiți la București..

Partea a doua

El: (Către ea) Să luăm și câteva întrebări de la următorii vlogului nostru.

Ea: Desigur! Deschid telefonul meu?

El: Nu, lasă, citesc direct de aici. Iată și prima întrebare, e de la o doamnă. „Ce simțiți ca mamă?” Doamna Vijelie, o urmăritoare a vlogului nostru vă întreabă ce simțiți ca mamă.

LV: Simt multă neputință... Se face o mare nedreptate acestor băieți frumoși, iar actul de Justiția e cât pe ce să fie paralizat de tot felul de intervenții din exterior. Avocații, judecătorul, toți au luat la cunoștință de petiția din mediul online și sper din tot sufletul ca o astfel de acțiune să nu pericliteze mersul anchetei. Cu toții ne dorim o justiție imparțială. Nu vreau să apelăm la CEDO... Însă cine are informații despre fată, e așteptat pe pagina de Facebook să le ofere. Trebuie să afle și judecătorul ce poamnă e...

Ea: Și asta nu e ceva în oglindă? Adică dumneavoastră pretindeți ca mediul online să înceteze, însă strângeți tot soiul de pseudo-dovezi împotriva fetei tot în mediul online...

LV: Păi de unde să le strâng, domnișoară? Fata nu are istoric aici, e venită de un an și jumătate, hai doi. Nu îi cunoaște nimeni aici în sat. Iar asta e o chestie gravă. Noi am fost respectuoși și nu ne-am băgat cu bocancii în casa lor. Dar iată ce chestie s-a întâmplat. Acum e cazul să aflăm pe cine-am luat în barcă.

Ea: Pe pagină sunt injurii, nu dovezi, doamnă! Invenții!!!

LV: Sunt oameni ca mine și ca voi. Iar ne întoarcem mereu la aceeași chestiune: publicul vostru e real și corect, pentru că e al vostru. Al meu nu există, pentru că nu sunteți voi de acord...

El: Să trecem la următoarea întrebare. Ne întreabă un domn: „Ce șanse credeți că mai aveți la viitoarele alegeri după acest scandal?”

LV: Toate!

Ea: Adică?

LV: Aici m-am născut, aici am făcut școala, aici am născut și aici trăiesc. Dacă nici eu nu mai cunosc locul ăsta ca-n palmă, atunci cine? Iar oamenii au încredere în mine, se simt reprezentați. Păi, iată, de dimineață am venit aici să-i ajut pe bieții săteni împotriva ăstora cu televiziunile. Că se opreau din birt în birt, filmau numai garduri căzute și bețivi și nu spuneau nimic despre oamenii frumoși și despre lucrurile frumoase de aici.

El: Dar să știți că nu sunteți singura dintre noi care s-a născut aici.

LV: Adică?

El: Și eu sunt născut tot aici!

LV: (Uimită) Ei, asta-i bună. Și cum de nu te-am recunoscut? Greu de crezut asta...

El: Am plecat de mic, aveam doi sau trei ani atunci, ceva în genul ăsta. Nu-mi mai aduc aminte nimic legat de aceste locuri. Am trăit la oraș de atunci.

LV: (Îl cercetează cu atenție) Parcă semeni cu cineva cunoscut, parcă... Te pot întreba ceva?

El: Vă ascult...

LV: Cine sunt părinții tăi? Mă gândesc că măcar unul dintre ei e de pe-aici. Întrucât ești cam de vârsta băiatului mei, s-ar putea ca eu și părinții tăi să fi fost din aceeași generație.

El: Liviu în cheamă pe tata, numele mic.

LV: (Misterioasă) Liviu... (Are o revelație) Păi desigur că-l cheamă Liviu! Știam eu asta! Vai, cât timp a trecut de atunci...

Ea: Îl cunoașteți pe tatăl lui?

LV: Mai bine decât îți închipui, domnișoară...

Ea: Adică?

El: (Întrerupe) Haideți mai bine să mai luăm o întrebare de la public dacă tot transmitem live, ce spuneți?

Ea: Ah, da, o idee excelentă!

El: „Dacă ați fi fost mamă de fată, ați fi gândit la fel? Dar dacă era ea în locul victimei, ce ați fi susținut?”

LV: Aș fi susținut ceea ce susțin și acum: valorile tradiționale! La oraș nici nu mai știi acum care-i băiat și care-i fată. Călare unul peste celălalt, cu păr lung toți, machiați și efeminați – mulți dintre adolescenții de azi arată ca niște fete. Și mai sunt și depresivi pe deasupra. Cât despre ele, v-am mai spus: nu știu deloc să se mai îmbrace, să respecte bărbatul și tradițiile.

Ea: Adică ne trimiteți la cratiță...

LV: Nu, nu la cratiță. Azi gătesc mamele și pentru tineri, chiar și pentru ăia căsătoriți. Dar așa, o chestie, acolo... Să-și păstreze feminitatea, asta îmi doresc. Ei bine, dacă aș fi avut o fată, aș fi educat-o să fie feminină, nu toată ziua cu blugi rupți, țigara în bot, alcool, droguri și cluburi.

Ea: Am înțeles costumația de pioner... Dar dacă ar fi fost ea victimă, ați mai fi susținut atât de lejer asta?

LV: Păi n-avea cum! Nu violează nimeni o fată decentă. O fată decentă este curtată, i se aduc flori, bomboane. Păi ați văzut în ce costumații se afișează individa în jurul căreia vă coalizați?

Ea: Toată ziua vă referiți la haine, de parcă un suflet mare nu s-ar putea ascunde și în niște haine... mai altfel.

LV: Care altfel? Că sunt toate la fel! Uite, treci în amiaza mare pe stradă și observă puștoaicele dimprejur. Poți face vreo diferență între ele? V-au băgat cărțile astea de dezvoltare personală prostii în cap cum că să fii unic și bla, bla. Iar asta nu conduce decât la prostie. Unul face o tâmpenie mai mare decât altul doar ca să arate cât e de diferit. Cât despre suflet, nu mă mai termin dacă încep acum...

El: „Credeți în Dumnezeu, doamnă?”

LV: Tu mă întrebi?

El: Nu, nu, am mai citit o întrebare.

LV: Cum să nu cred, sigur că cred. Iată, până și preotul din sat îmi face campanie, a strâns deja semnături pentru intrarea mea în alegeri. Fiul lui e și el acuzat... E o

strategie de denigrare a oamenilor de calitate din sat. Nu m-ar surprinde cu nimic să aflu că e instrumentată politic...

El: Dar în biserică intrați?

LV: Păi cum să nu intru, dragule? Dar de unde crezi că ne-am strâns atât de mulți săteni și știam de televiziuni. Ne-am întâlnit la slujbă și ne-am organizat. Biserica a fost mereu un centru de greutate al satului nostru, tu ar trebui să știi bine. Aici, după dealuri, e multă spiritualitate!

Ea: Deci e un protest organizat, nu spontan...

LV: Nu e organizat nimic, domnișoară. E spontan. Lumea îi iubește pe băieți. Doar că, na, dimineața, la slujbă, am zis să face ceva să părem cât mai uniți și spontani. Și ne-a ieșit, priviți. Bine, mai puțin Ion ăla de-a arătat peste tot fundul, cu el nu se înțelege nimeni. E spontan de capul lui.

El: „Credeți că educația sexuală în școli ar putea preveni astfel de cazuri?”

LV: E pentru mine întrebarea?

El: Pentru oricine.

LV: Cea mai bună educație sexuală e Biblia!

Ea: (Răbufnește) Tot încercăm să fim toleranți, doamna Vijelie, dar mă ia cu amețeli la ce chestii spuneți. Cum te ajută Biblia să-ți înțelegi corpul, trăirile, sexualitatea? Parcă faceți mișto, eu nu mai rezist așa. Vă legați tot timpul de noi, tânăra generație, ne puneți în aceeași oală cu toți, ne faceți fără gusturi și fără suflet. De parcă n-am fi creația generației voastre.

El: Hei... Iubito... Calmează-te... Suntem online...

Ea: Lasă să vadă și ascultătorii noștri că nu suntem chiar așa de momâi aici și că avem atitudine. Doamna ne tot spune cât iubește țara, dar se tot ia de Uniunea European și de tradițiile occidentale, ne spune de Biblie, dar susține că violul e „sex surpriză”, „plăcere de cinci minute”, vrea justiție, dar ne spune „câtă plăcere, atâta pedeapsă”. Dragi prieteni online, sunt revoltată! Am sentimentul că aici e altă țară. Iată cum arată România profundă, iată! (Arată împrejur cu brațele)

El: Hei... Nu-ți face bine la sarcină să te agiți așa.

Ea: Încerc să mă calmez.

El: Fă pentru copil asta.

Ea: (Arată o mimă calmă, dar simțim că fierbe la interior) Mai luăm o întrebare?

El: (Se uită atent în telefon) Sar câteva, că au cuvinte prea dure...

Ea: Așteptăm.

El: Uite una: „Ce sens mai are ideea de libertate, pentru care s-a luptat la Revoluție, dacă violatorii sunt lăsați în libertate?”

LV: (Împăciuitoare) Dragilor, mi-e că iar nu o să auziți ceea ce vreți și-o să se supere iar domnișoara...

Ea: Stau calmă, promit. Dar e ultima întrebare!

El: Ultima, nu mai luăm alta!

LV: Libertate nu înseamnă să ne dăm chiloții jos în stradă și să țipăm hărțuire, săriți, viol, paradă gay și toate alea...

Ea: (Iritată) Dacă nici astea nu mai sunt libertăți, atunci care, doamnă?!?

LV: (Calmă) Încă sunteți copii și-o să aveți un copil în curând... Nu există libertatea aia pe care-o afișați voi pe rețelele sociale și vă solidarizați cu ea. E tot un fel de sclavie. Noi, românii, n-am fost niciodată liberi. Suntem ba sclavi la unii, ba sclavi la alții. Ba la turci, ba la ruși, ba la europeni. Suntem un popor remarcabil, privat în toată istoria lui de libertate. Doar dacii au fost liberi pe-aici, și ei până au venit romanii...

Ea: Și revoluția a fost o înscenare...

LV: Vă veți maturiza și vă veți convinge. La fel ca războiul de lângă noi, ca să nu spun mai multe. Așa schimbă popoarele mici un stăpân cu altul. Libertatea e doar pentru cei mari, nu pentru pitici.

Ea: (Dă să răbufnească) Gata, s-au spus prea multe...

El: (Către ea) Nu te enerva, nu te enerva. (Îi face semn să adreseze cuvântul de încheiere)

Ea: (Zâmbește forțat) Dragi prieteni online, vă mulțumim tare mult că ne-ați fost alături în această aventură. Pare că suntem pe alt continent, dar, surpriză... e tot România! O Românie așa cum noi tinerii nu ne-o dorim. Cel puțin nu aici, pe vlogul „Vrem o țară ca afară”. Vă așteptăm cu like și share. Vă îmbrățișăm cu drag, pe data viitoare!

LV: (După câteva momente) Minunat!

El: (Către LV) Să o scuzați... Se mai enervează... O fi și de la sarcină...

Ea: (Supărată) Nu e țara în care să vreau să-mi nasc copilul, asta să fie clar!

Partea a treia

El: (Către ea) Nu-ți face bine, iubita, să ai astfel de gânduri în sarcină... Rămâne încă deschisă ideea să emigrăm, dar după ce naști. (Către LV) E sarcina mai delicată... Ne-a interzis doctorul sub orice chip să călătorim cu avionul. Familia ei e în Statele Unite și ne tot cheamă acolo. Ne-au făcut și rost de slujbe.

Ea: Ar trebui să mai cerem niște păreri. Mi-e din în ce mai greu să suport țara asta. România e a doamnei Vijelie, nu e noastră. Alt loc, alt zen. Plecăm la civilizație, la bun simț, la performanță economică. M-am săturat să tot aud „Mândru că sunt român” și totul să fie decrepit, demodat și fără niciun viitor.

LV: (Înduioșată) Ale tinereții valuri... Știți, cred că putem vorbi și altfel, acum că s-au închis camerele și nu mai filmați.

El: (Ironic) Că tot e altfel la țară...

Ea: Dacă tot vreți să vorbim altfel, mai bine ne-ați spune ce e cu tatăl lui, că prea misterioasă v-am simțit atunci.

LV: Se leagă și de asta.

Ea: (Către el) Te deranjează?

El: Nu... Nu îmi mai amintesc deloc detalii de când locuiam aici. Cu tata am o legătură excelentă, dar nu vrea să vorbească de când eram așa de mic. Îi respect alegerea.

Ea. (Către LV) Ne datorați asta, după atâtea idei care aproape că ne dau afară din țară!

LV: (Se întoarce și cercetează atentă) Văd că s-a spart mitingul din fața secției de poliție. Am stat ceva timp online... Recunosc, m-ați înduioșat puțin cu faptul că îl cunosc atât de bine pe tatăl lui, cu sarcina voastră. Vă doresc din tot sufletul să vă iasă! Și să rămâneți în țară!

El: Mulțumim. Dar cu a doua parte, mai vedem...

LV: (Către ea) Domnișoară, că tu ești mai înflăcărată, află că, în tinerețe, eram la fel de rebelă și eu!

Ea: (O cercetează mirată din cap până-n picioare) Îmi permiteți să vă spun că nu cred?

LV: Într-un fel, te înțeleg. Susținem lucruri aproape complet diferite și vedem în alte părți viitorul. Parcă sunt două bule care nu se amestecă, apă și ulei. De-ar fi doar două... Dar cu cât cunosc mai mulți și discut și cu alții, sunt mai multe bule, la fel de incongruente, ca cele de aici.

Ea: Mai toți prietenii noștri au plecat deja din țară. Sunt în Olanda, Spania, Germania. Familia mea e mai toată în Statele Unite. Rămânem din ce în ce mai singuri aici, cu din ce în ce mai multe probleme de combătut.

LV: Când eram de vârsta ta, nu se punea problema să emigrăm. Erau lacătele trase, nu ieșea nimeni. Mă simțeam prizonieră în propria țară. Condamnată să trăiesc aici. Ticluiam în fiecare zi planuri de evadare, de rebeliune. Ne refugiam, tinerii, în tot felul de mici revolte, de filme și muzică interzise.

Ea: Încerc să vă cred pe cuvânt, dar nimic din ceea ce spuneți nu rezonază cu ideile pe care le aveți acum...

LV: (Către el) Tatăl lui știe bine!

El: (Mirat) Tata?

LV: (Nostalgică) A fost...

El: Tata trăiește încă!

Ea: Spuneți, doamnă!

LV: A fost marea mea iubire din tinerețe!

El: Tata?

LV: Oh, da. Și ce ne-am mai iubit. Dar... mă bucur că nu ți-a spus niciodată de mine. Sunt sigură că nu m-a uitat. O astfel de iubire nu se uită niciodată.

Ea: Wow, ăsta da vorbit altfel. Bine că ne-am oprit la timp, nu era ceva de transmis pe internet.

El: Ce chestie... Nu m-aș fi gândit, văzându-vă...

LV: Eram tineri, revoltați, plini de idei despre cum să rezistăm în această imensă închisoare care era România comunistă. Citeam cărți interzise și lucram la aceeași fabrică din oraș. Dimineața, în cursa convenție, împreună. Seara, la fel. Priviți, acolo e stația. Ăla e locul, arată aproape la fel. (Le arată ceva în zare) De acolo luam autobuzul dimineața, acolo ne întorceam seara.

El: Ce fel mai stă timpul în loc...

LV: Stă și nu stă. Oamenii se schimbă mereu...

Ea: Am văzut din plin asta!

LV: Dar România e a tuturor, chiar dacă pare că vorbim limbi complet diferite. Știți, atunci nu aveam posibilitățile voastre. Acum aveți liberă exprimare, nu face nimeni pușcărie, oricât ați sta în stradă. Aveți internetul. Iată, un telefon conectat la o rețea socială și aveți emisiune cu, sunt sigură, mai mulți următori decât ăia cu ditamai camerele. Că de asta am și stat cu voi, că televiziunile alea clasice nici nu mai au audiență...

El: Avem zeci de mii de vizualizări, doamnă, mii de distribuiri și audiență din plin.

Ea: Emisiunea noastră a fost premiată în primăvară ca cel mai tare vlog de atitudine socială. Și suntem doar noi doi, atât. Tragem cât putem. Asta cât mi-o mai permite sarcina...

LV: Știți... Ar trebui să vă mai povestesc ceva. Dar numai pentru voi, fără să filmați sau să pomeniți pe undeva asta.

Ea: Dar fără politică, doamnă, că ne ajunge de dimineață. Am văzut atâtea nebunii pe aici, de-o să fie record de vizualizări pe pagină.

El: E despre tata?

LV: Și despre tatăl tău...

Ea: Vă ascultăm cu interes. Nu, nu filmăm. Totul e la vedere, nicio cameră ascunsă, nimic.

LV: (Pierdută) Părea o dimineață ca oricare alta. Vară, dar încă răcoare la ora la care ne trezeam noi. La cinci și jumătate eram în stația pe care v-am arătat-o mai devreme. Soarele răsărea timid de după dealuri și ne încălzea, așa cum așteptam,

lipiți unul de celălalt, să vină dinspre satul vecin autobuzul care ne ducea direct la poarta fabricii.

Ea: Ce oră matinală...

El: Abia de reușesc să fac ochi la opt dimineața, și mi se pare că m-am sculat cu noaptea-n cap.

LV: Atunci era cu cine se trezește de dimineață, departe ajunge. Nu-mi mai amintesc ce-am vorbit noi atunci dimineața... Nu cred să fi fost ceva important. Nimic nu anunța ceea ce avea să se întâmple. Dar era ceva special legat de acea zi! Era... cincisprezece iulie!

El: Cincisprezece iulie?

LV: Exact!

El: Ziua de naștere a tatălui meu...

LV: Da!

Ea: Se făceau cadou atunci?

LV: Se făceau, se făceau. Aveam unul pregătit pentru el. Dar nu voiam să i-l dau atunci, dimineața. Seara aveam un plan...

Ea: Un plan?

LV: Aha! Voiam să mergem la un restaurant din oraș, după muncă. Și acolo urma să-i fac surpriza.

Ea: Frumos plan!

LV: Zis și făcut, iată că se face ora patru deja și ieșim pe poarta fabricii. Aveam noi un loc unde ne întâlneam. De data asta nu ne-am întors cu autobuzul fabricii, urma să luăm un autobuz ca oricare altul, erau curse din oră în oră. Dar pe la nouă pleca ultima. Apoi nu mai era alternativă.

Ea: (Ironică, făcând aluzie la discuția de mai sus) Autostopul...

LV: Autostopul, da. Dar planul nostru era să ne întoarcem în sat cu ultimul autobuz. Bucurie mare în restaurant. I-am luat o bluză superbă, din străinătate, adusă de soțul unei prietene, care era marinar. O frumusețe, nu alta!

Ea: Nu se găseau în comerț de-ale noastre?

LV: Tot ce era mai bun mergea la export!

El: Cred că o mai are tata...

LV: Sigur nu o mai are. Și îți voi povesti și de ce...

El: Vă ascult.

LV: Am comandat friptură, tort, șampanie... Adică vin spumant, dar rar tare și ăla. O seară nemaipomenită. Cum ne-am dumirit noi, era deja prea târziu să mai prindem ultima cursă spre sat. Așa că ne-am zis să ne mai întindem puțin și-o să plecăm pe jos.

Ea: Atâta distanță pe jos?!?

LV: E un drum printre dealuri, o scurtătură. La pas alert făceam, pe vremea aia, o oră și jumătate, maxim două. Na, eram și tineri.

El: Condiție fizică, nu gluma. Noi jumătate de oră am făcut cu mașina. Bine, cred că am și încurcat un drum, ne-a rătăcit GPS-ul.

LV: Cum ne-am pornit noi, deja se făcuse întuneric când eram în pădurea de la marginea orașului. Am grăbit pasul. Eram veseli, euforici. Probabil și de la șampanie... Tatăl tău spunea numai glume macabre, că tot era miezul nopții. Să numai zic că localnicii vorbeau și de o haită de lupi rătăcită în zonă... O întregă nebunie. Dar de-a fi fost numai atât...

Ea: Vai...

El: Sunt numai ochi și urechi.

LV: La un moment dat, la marginea pădurii, se aud niște zgomote ciudate. Ciulim urechile să nu care cumva să fie acei lupi. Dar nu păreau animale, era ceva uman. Înfundat, așa. Parcă gema cineva.

Ea: Să știți să nu am nevoie de șocuri în sarcină!

LV: O să vă povestesc cât de detașat pot eu. Ne-am apropiat cu grijă și am dat peste...

El: Peste?

LV: Era o femeie înjunghiată, cu hainele sfâșiate și cerea, cu ultimele puteri, ajutor.

Ea: Vai de mine...

El: Nu mi-a spus tata niciodată povestea asta...

LV: Vei înțelege și de ce.

Ea: Și ce ați făcut?

LV: Ce ne-am priceput. Pe atunci nu erau telefoane mobile. Am rămas cu ea, iar tatăl tău a ieșit la drumul mare să oprească o mașină s-o ducă la spital. S-a întors cu cineva în jumătate de oră, timp în care fata, mai mult bâiguind, mi-a povestit că fusese... violată și înjunghiată și că are copil mic acasă.

Ea: Îmi vine să vomit!

El: Ohhh, ce poveste...

LV: Nu vreau să fiu dură, dar ne-am murdărit amândoi de sânge de la ea cărând-o la mașină. Când am ajuns la spital, abia mai sufla. A intrat la urgențe și, după ore bune petrecute acolo în holul spitalului, murdari de pământ și de sângele ei, doctorul ne-a înștiințat că a murit.

Ea: Ce poveste îngrozitoare...

El: Cum mi-a tăinuit asta tata...

LV: Tatăl tău a vrut să afle mai multe despre fată. A aflat unde stau părinții ei și a aflat de copil. Avea un an. Bunicii, săraci lipiți. Fata era singura care aducea un venit în casă, tatăl ei, un derbedeu alcoolic, a fugit mâncând pământul la naștere. Copilul rămăsese doar cu bunicii.

El: Ce trist...

Ea: Ei, acum ne înțelegeți revolta?

LV: Tatăl tău mi-a propus să ne căsătorim și să înfiem acel copil. Vorbise deja cu bunicii fetei și erau de acord. Ne-au spus că suntem oameni buni, că au încredere în noi. Făcusem tot ce era cu putință în acea seară să o salvăm. Însă, în sat...

Ea: În sat ce?

LV: În sat nu era văzut bine să înfiezi. Am încercat să le spun alor mei, cu binișorul, dar nimic. Am încercat și emoțional, cu acuze că fug de acasă, și n-am reușit nici așa. Iar când le-am zis adevărul, povestea fetei, mi-au declarat că nu vin la nuntă și nu văd băiatul niciodată dacă fac acest pas.

Ea: Doamnă, eu aș fi fugit de acasă, să-mi zică ai mei așa ceva!

LV: Tatăl lui a fugit de acasă!

El: Tata?

LV: Da...

El: Atunci s-a mutat în capitală?

Ea: Atunci...

El: Și cu relația cu dumneavoastră?

LV: L-am dezamăgit crunt... M-a acuzat căte în lună și-n stele, că fac pact cu valorile de aici, că nu sunt persoana de care s-a îndrăgostit el, că toată iubirea noastră e un fals și-o minciună... Vai, câte mi-a fost dat să aud. Plângeam de mă ofileam, dar nu am avut curajul să îl urmez... Am ales locul ăsta...

El: Am înțeles, deci atunci a plecat de aici...

Ea: Și copilul?

LV: A fost o mare minune a sistemului de atunci... A fost atât de convingător tatăl lui încât judecătorul a făcut o excepție și i-a permis să-l înfieze, chiar și bărbat singur.

El: I-a permis să-l înfieze? Adică? Am un frate, cine e copilul?

LV: Copilul ești tu!

El: Eu?!?

Ea: Incredibil, nu-mi vine să cred ce am auzit... Nimic nu prevestea o zi ca asta...

LV: Acum că ați oprit camerele, vă spun că violul e ceva oribil. Știu asta prea bine... Însă am un copil de salvat din pușcărie. Și nu pot, ca mamă, decât să mă bucur că-l văd în libertate. Veți înțelege asta mai târziu... Haideți, fug la sătenii mei acum. Am rămas cu ei, îi cunosc mai bine decât oricine. Știu ce trebuie spus ca să câștig anul viitor primăria! (Cei doi își strâng materialele în liniște, meditănd năuciți.)